

ÖLÜME TERK EDİLMİŞTİ
ŞİMDİ İNTİKAM İÇİN GERİ DÖNDÜ.

HAYALET UÇAK

ÇOKSAYAR
LİSTELERİNİ
ALTÜST EDEN
SOLUK SOLUĞA
BİR MACERA!

ROMAN

BEAR GRYLLS

"Bear Grylls sadece bir maceraperest ve kâşif değil,
aynı zamanda çok iyi bir yazar..."

YAZARIN NOTU

Büyükbabam Brigadier William Edward Harvey Grylls; Britanya İmparatorluk Nişanı sahibi, 15/19. Kral Süvari Eri ve İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru Winston Churchill'in talebiyle kurulmuş gizli birim Hedef Kuvvetler Komutanı'ydı. Bu birim, Savaş Bakanlığı tarafından kurulan en gizli operasyon takımı olmakla birlikte, dünyanın yeni süper gücü ve düşmanı Sovyetler karşısında Müttefik Kuvvetler davasına hizmet etmek amacıyla gizli teknolojileri, silahları, bilim insanlarını ve üst düzey Nazi yetkililerini bulmak ve korumakla görevlendirilmişti.

Ailemden hiç kimse, Resmî Sırlar Yasası kapsamındaki yetmiş yıl kuralı neticesinde büyükbabamın ölümünden çok uzun yıllar sonra açıklanan bilgilere kadar, kendisinin T-Force Komutanı olarak ne yaptığını bilmiyordu. Nitekim bu keşif elinizdeki kitabın yazılmasında en önemli ilham kaynağı oldu.

Büyükbabam pek konuşkan bir insan olmasa da kendisini çocukluğumdan büyük bir sevgiyle hatırlıyorum. Pipo içerdi, anlaşılmazdı, ince espriler yapardı ve liderliğini ettiği herkes tarafından çok sevilirdi. Ancak benim için her zaman Ted Dede oldu.

Harper's Magazine, Ekim 1946

BİNLERCE SIR

C. Lester Walker

Kısa bir süre önce biri Wright Field Hava Üssü'ne yazarak bu ülkenin elinde düşmana ait çok sayıda savaş sırrı olduğunu ve mümkünse her şeyin Alman jetleriyle kendisine gönderilip gönderilemeyeceğini sordu. Bu talebe Ordu Hava Kuvvetleri'nin Hava Evrak Dairesi yanıt verdi.

“Kusura bakmayın ama o elli ton olur.”

Ancak söz konusu elli ton, bir şekilde bugün ele geçirilmiş en büyük düşman savaş sırları koleksiyonunun şüphesiz yalnızca küçük bir bölümü... Siz de kafanız karışmış bir hâlde savaş sırlarını düşünüyorsanız, (Kim düşünmemiştir ki zaten?) bu koleksiyondaki sırların binlerce ayrı başlıkta bulunduğu, evrakların dağ gibi yükseldiğini ve dünya tarihinde daha önce bunun yakınına yaklaşabilecek bir şey dahi olmadığını bilmek ilginizi çekebilir.

.....

Daily Mail, Mart 1988

ATAÇ KOMPLOSU

Tom Bower

Ataç Komplosu, Müttefik devletlerin savaşın ardından Nazi Almanyası'ndan kalan yağmaları ele geçirmek için aralarında verdikleri mücadelenin doruk noktasıydı. Hitler'in mağlup edilmesinden sadece birkaç hafta sonra, “ateşli Nazi” şeklinde sınıflandırılan insanlar, saygın birer Amerikalı olmaları için Pentagon'daki kıdemli subaylar tarafından seçildi.

Britanya'da siyasi karışıklıklar, suçlu Almanları ülkeye katma planlarına ket vururken, Fransızlar ve Ruslar suçlarına hiç bakmaksızın bulabildikleri herkesi aldı ve Amerikalılar da muazzam oyunları ile ellerindeki Nazi bilim insanlarının kanla kirlenmiş özgeçmişlerini temizledi.

Almanların teknik üstünlüğünün kanıtı, Müttefik kuvvetlerine ait müfettişlerin kaleme aldığı yüzlerce raporla üzerine basıla basıla öne çıkarılırken, bu müfettişler “Almanların olağanüstü başarıları” ve “üstün keşifleri” konusunda sözlerini hiç sakınmamıştı.

Hitler gerçekten de düşmanlarına karşı son gülen olmuştu.

.....

The Sunday Times, Aralık 2014

AVUSTURYA’DA GİZLİ NAZİ “DEHŞET SİLAHLARI”NIN BULUNDUĞU MEVKİLER KEŞFEDİLDİ

Bojan Pancevski

Avusturya’da İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra Naziler tarafından inşa edilip nükleer bombaların da içerisinde bulunduğu kitle imha silahlarının geliştirilmesi için kullanılmış gizli bir yeraltı kompleksi keşfedildi.

Oldukça büyük olan tesis, geçtiğimiz hafta St. Georgen an der Gusen kasabasının yakınlarında bulundu. Tesisin; savaşın sonlarına doğru Müttefik kuvvetler adına kısa süreli de olsa bir tehdit arz eden, hemen yakınlarındaki dünyanın ilk jet motoru destekli avcı uçağı Messerschmitt Me 262’nin üretildiği B8 Bergkristall yeraltı fabrikasına tünellerle bağlı olduğu düşünülüyor. Açığa çıkarılan istihbarat belgeleriyle tanıkların ifadeleri sayesinde kazıcı takımlar tesisin mühürlenmiş girişini buldu. Kazıların başında yer alan Avusturyalı belgesel film yapımcısı Andreas Sulzer, “Büyük çaplı bir endüstriyel tesisle karşı karşıyayız ve büyük ihtimalle Üçüncü Reich’in en önemli gizli silahları burada üretiliyordu,” açıklamasında bulundu.

Sulzer, tarihçilerden oluşturduğu bir takımla SS General Hans Kammler’in idaresindeki gizli projelerde çalışan bilim insanlarına dair daha fazla delil elde etmeyi başardı. Kammler savaşın sonlarına doğru Londra’ya atılan V-2 füzeler de dâhil olmak üzere Hitler’in füze programının başındaydı.

Zekâsı ve acımasızlığıyla öne çıkan Kumandan, Güney Polonya'daki Auschwitz Toplama Kampı tesisindeki gaz odalarıyla krematoryumların taslaklarını da imzalayan isimdi. Söylentilere göre kendisi Amerikalılar tarafından yakalandı ve savaş sonrası yeni bir kimlikle hayatına devam etti.

Sulzer'in kazılarıysa geçtiğimiz Çarşamba günü, tarihî alanda araştırma yapmak için izin talep eden yerel birimler tarafından durduruldu. Ancak Sulzer, kazıların önümüzdeki ay devam edebileceği konusunda kendinden emin...

“Avrupa'nın dört bir yanındaki toplama kamplarına götürülen mahkûmlar özel yeteneklerine göre tek tek seçiliyor; fizikçiler, kimyagerler ve diğer uzmanlar bu korkunç projelerde zorla çalıştırılıyordu. Bu tesisi tamamen açıp gerçekleri ortaya çıkarmak ise bizim bu kurbanlara ödememiz gereken bir borç...”

Gözleri ağır ağır açıldı.

Koyu kan pıhtısıyla birbirine yapışmış her bir kirpiği yavaşça ayırıyor, kan çanağına dönmüş göz bebeklerinin üzerinden cam kırıklarını andıran parçalar birer birer dökülüyordu. Aydınlık, sanki göz bebeklerine bir lazer tutuluyormuş gibi, retinasını yakıyordu. Kimin yüzünden buradaydı? Düşman kimdi; işkencecileri mi? Peki şimdi neredeydiler?

En ufak bir şey bile hatırlamıyordu. Hangi gündü? Hatta hangi yıl? Buraya nasıl gelmişti? Dahası neredeydi?

Gün ışığı gözlerini ateş gibi yakmaya devam etse de neyse ki azar azar görmeye başlamıştı.

Ve Will Jaeger'ın gördüğü ilk katı nesne bir hamamböceği oldu. Odağından uzaklaşmış, bulanıklaşmış tüm görüşünü kaplarken böcek adeta bir canavar gibi görünüyordu.

Anladığı kadarıyla başı yana düşmüş vaziyette yerde yatıyordu. Betonun üzerinde... Ne olduğunu bilmediği kahverengimsi kalın bir pislik tabakasıyla kaplanmıştı. Bu açıdan baktığında, sanki hamamböceği sol göz çukurunun içine doğru sürünüyormuş gibiydi.

Gözden kaybolmadan hemen önce böceğin antenleri ona döndü ve seri ayakları burnunun ucuna değdi. Ardından Jaeger, hayvanın, ba-

şına tırmanışını hissetti. Bir süre sonra tavana bakan sağ şakağının yakınlarında durdu.

Ön ayakları ve çenesiyle bulunduğu yeri hissetmeye başlamıştı. Sanki bir şey arıyor gibiydi. Bir şey *tadıyor* gibi... Jaeger böceğin bir şeyler çiğnemeye başladığını anlamıştı; etinden ısırıyor, ardından çenesiyle yolunu açıyordu. Çürük et parçalarını koparıırken böceğin dişli çenesinin coşkuyla açılıp kapandığını hissedebiliyordu. Daha sonra dudaklarından sessiz bir çığlık koptu. Evet, onlarca hamamböceği vücudunda geziniyordu. Sanki çoktan ölmüştü.

Baş dönmelerini bertaraf eden Jaeger'ın aklında şimdi tek bir soru vardı; *Neden kendi çığlığını duyamamıştı?*

İnsanüstü bir çabayla sağ kolunu hareket ettirmeye çalıştığında sadece birazcık kıvıldatabilmişti ama sanki tüm dünyayı kaldırmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Kolunu kaldırmayı başardığı her santimde omzu ve dirseklerine hücum eden acıdan kıvranıyor, zorladığı kasları bu cılız çabaya boyun eğerek kasılıyordu.

Kendini adeta sakat biri gibi hissediyordu.

Ona ne olmuştu böyle?

Ne yapmışlardı?

Dişlerini gıcırdattı, tüm gücünü toplayıp kolunu başının üzerine getirdi ve ellerini kulağına yaklaştırdı.

Çaresizce kendini yoklamaya başladı. Sonrasında parmakları... Bacaklara değdi. Hamamböceğini kulak deliğinde daha da içerilere iterken pullu, çatallı, vahşi böcek bacakları kıpır kıpır titreşiyordu.

Çıkarın bunları buradan! Çıkarın! ÇIKARIIIIIN!

Midesi ağzına geldi ama kusacağı bir şey yoktu. Ölümün kuru kokusu her yanını sarmıştı; mide zarı, boğazı, ağzı, burun delikleri bile ölüm kokuyordu.

Olamaz! Burun delikleri... Oraya da girmeye çalışıyorlardı!

Jaeger yine haykırdı. Daha uzun, daha ümitsiz...

Böyle ölünmez. Yalvarırım Tanrım, sonum böyle olmasın!

Parmakları tekrar ve tekrar yüzündeki deliklerle savaşa girdi. Böcekler tırmandıkları yerden atıldıkları için o böcek nefretiyle tekmeler savuruyor, tıslıyorlardı.

En sonunda sesler yine tüm hücrelerinden sızmaya başladı. İlk önce kendi çaresiz çığlıklarının kanlı kulaklarında yankılandığını duydu. Sonra bu seslere bir şeyin karıştığını anladı, beynini yemek için yola koyulmuş böceklerden bile daha tüyler ürpertici bir ses vardı; bir insan sesi.

Boğuk... Acımasız... Acıdan keyif alan bir ses...

Gardiyanı!

Söz konusu sesle birlikte hatırlamaya başladı. Kara Sahil Cezaevi'ndeydi. Dünyanın sonundaki bir hapisaneydi burası. İnsanların akıl almaz şekillerde işkenceye uğrayıp ölmesi için gönderildiği bir yer... Gözü dönmüş, katil bir diktatörün emirleri üzerine, hiç işlemediği bir suç için buraya gönderilmiş ve her şey o zaman baş göstermişti.

Gözünü bu cehennemde açmak yerine, bilinçsiz kalmanın karanlık huzurunu tercih ederdi. Buraya atıldıktan sonra geçirdiği haftalardan daha kötüsü olamazdı. Buradaki hücre, mezarı olacaktı.

Tam aklının kontrolünü eline alarak geçmişte onu koruyup kollayan o yumuşak, şekilsiz, gri belirsizliğe sürüklenecekken bir şey, -Neydi ki o?- kendisini yeniden tarifi mümkün olmayan gerçekliğe döndürdü.

Sağ kolunun hareketleri gittikçe yavaşladı.

Bir süre sonra da yeniden yere düştü.

Hamamböcekleri beyniyle ziyafet çekse de olurdu artık.

O bile daha iyiydi.

Sonra onu uyandıran şey yeniden dürttü. Denizde bir dalganın bedene attığı tokat gibi, yüzüne soğuk bir sıvı akın etti. Tek farkı kokusuydu. Okyanusun o buz gibi, saf, huzurlu ferahlığı yoktu bunda. Berbat

kokuyordu; sanki yıllardır tek bir fırça darbesi görmeyen bir pisuarın tuzlu tadını almıştı.

İşkencecisi yine güldü. Bu, şüphesiz onun için büyük bir eğlenceydi. Tuvalet kovanını bir mahkûmun yüzüne boşaltmaktan daha iyi ne olabilirdi ki?

Jaeger pis sıvıyı tükürüp yanan gözlerini diğer tarafa çevirdi. En azından çürüyüp kokuşmuş sıvı tüm böcekleri kaçırmıştı. Doğru kelimeyi arıyor, gardiyanının gözlerine baka baka edebileceği en okkalı küfrü düşünüyordu.

Bir yaşam belirtisi, bir direnç göstergesi...

“Senin...”

Jaeger, korkmayı iyi öğrendiği o aynı hortumla yiyeceği yeni bir dayağı garanti altına alırken, hakaretlerini zar zor çıkan sesiyle sıralamaya başladı. Direnmese, yenilgiyi de kabullenmiş olurdu. Tek bildiği direnmektir.

Ama sözlerini bitiremedi, boğazında düğümlenip kaldılar.

Bir anda başka bir ses duyuldu. Çok tanıdıktı, hatta o kadar *kardeşeydi* ki Jaeger rüya gördüğünden emindi. Büyülü sözler başta oldukça hafif duyuluyordu ama gitgide şiddeti arttı; nasıl olduysa tek bir şarkı tüm hücrelerini imkânsız bir vaatle dolduruyordu.

“*Ka mate, ka mate. Ka ora, ka ora. Ka mate, ka mate! Ka ora, ka ora!*”

Jaeger bu sesi nerede duysa tanırdı; *Takavesi Raffara. Ama buraya nasıl gelmişti?*

İngiliz ordusunda birlikte rugby oynadıkları zamanlarda, Maori geleneksel maç öncesi savaş dansı olan *hakayı* götüren hep Raff olurdu. Hep... Formasını yırtar, ellerini yumruk yapar ve rakip takımla göz göze gelmek için ilerlemeye başlardı. Ellerini dev göğsüne vururken bacakları dümdüz birer ağaç gövdesi gibi yeri inletir, kolları koçbaşı gibi gidip gelirdi ve Jaeger ile birlikte takımının kalanı onu izlerdi. Korkusuzlardı. Durdurulamazlardı.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, şaşkınlıktan dilini yutacak gibi oldu. Donmuş yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Savaş şarkısının sözleri koridoru inletiyordu artık.

“KA MATE! KA MATE! KA ORA! KA ORA!”

Ölecek miyim? Ölecek miyim? Yaşayacak mıyım? Yaşayacak mıyım?

Raff gerçek savaşta omuz omuza mücadele verirken de aynı derecede insafsız olduğunu göstermişti. Kusursuz bir savaş dostuydu. Doğuştan Maori olan Raff’ı, kaderi Kraliyet Deniz Piyadeleri’nin komutanlığına kadar getirmişti. Jaeger ile birlikte dünyanın dört bir yanında savaşmış ve en yakın kardeşlerinden biri olmuştu.

Jaeger gözlerini yavaşça sağa, sesin geldiği tarafa kaydırdı. Gördüğü kadarlık bölümün hemen kenarında, hücresinin parmaklıklarının en uzağında bir figür seçebilmişti. Dev gibiydi. Gardiyan bile adamın yanında ufacık kalmıştı. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen karanlık bir fırtına sonrası, bulutların arasından süzülen saf güneş ışığını görmüş gibi gülümsedi.

“Raff?”

Ağzından çıkan tek kelimenin duvarlardaki yankısında bile inanç yoktu.

“Evet, benim.” O gülüş... “Daha kötü hâllerini görmüştüm dostum. Hani o Amsterdam’daki bardan çıkışımız vardı ya? Yine de biraz temizlenmen lazım. Seni götürmeye geldim dostum. Buradan çıkarıyorum. British Airways ile Londra’ya uçuyoruz, hem de birinci sınıf...”

Jaeger cevap vermedi. Ne diyebilirdi ki? Raff nasıl burada, bu kahrolası yerde, hatta kapısının önünde olabilirdi?

“O zaman gidelim,” diye devam etti Raff. “Yoksa buradaki kankan Binbaşı Mojo fikrini değiştirecek.”

“Evet Bob Marley!” Jaeger’in işkencecisi gözlerindeki kötülüğün arkasından sahte bir kahkaha patlattı. “Bob Marley çok komik adammışsın gerçekten!”

Raff ağız kulaklarına varana kadar güldü.

Bakışlarıyla bile kanı dondurabilecek bir adama gülen birini ilk kez görüyordu Jaeger. Bob Marley esprisi, Raff'ın geleneksel Maori tarzındaki uzun ve örgülü saçlarına yönelikti. Rugby sahasında bir sürü adamın öğrendiği gibi, Raff saçıyla ilgili tercihlerine saygısızlık yapanları pek hoş karşılamazdı.

“Hücrenin kapısını aç!” dedi. “Arkadaşım Bay Jaeger ile buradan gidiyoruz.”

Jip Kara Sahil Cezaevi'nin uzağına çekilmişti. Raff direksiyona atarken Jaeger'a bir şişe su verdi.

“İç,” dedikten sonra parmağıyla arka koltuğı işaret etti. “Soğutucuda daha var, içebildiğın kadar iç. Kaybettiğın suyu yeniden kazanman lazım. Acayip bir gün bizi bekliyor...”

Raff sessizliğe gömüldü, aklındaysa önündeki gün vardı. Jaeger da bu sükûnetin havada kalmasına kayıtsız kaldı.

Hapiste geçen haftaların ardından vücudunda yanmayan bir yer bile yoktu. Bütün eklemleri acıdan kıvranıyordu. Sanki o hücreye atılmasından, hatta bir araçla bir yere gitmesinden, vücudunun Bioko'nun o tropik güneş ışığını tatmasından bu yana bir ömür geçmiş gibiydi.

Araçtaki en ufak bir sarsıntıda o da acıyla kıvranıyordu. Bioko'nun tek büyük kenti olan Malobo'ya uzanan, sadece bir arabanın sığabileceğı asfalt okyanus yolunu izliyorlardı. Zaten bu küçük Afrika adasında asfaltlanmış çok az yol vardı. Ülkenin petrolden elde ettiğı kazancın büyük bölümü Başkan için yapılan yeni bir saraya, dev yatlardan oluşan filosuna eklenecek yeni bir tekneye veya İsviçre bankalarındaki hesaplarını daha da şişirmeye harcanıyordu.

Raff eliyle jipin ön konsolunu gösterip, “Aradığını orada bulabilirsin dostum. Oturduğın yerde tükendin,” dedi.

“Güneş yüzü görmeyeli biraz zaman oldu.”

Jaeger torpidoya uzanıp Oakley marka bir güneş gözlüğü çıkardı. Kısa bir süre inceleyip, “Sahte mi? Hep ucuzcuydun zaten,” dedi.

Raff güldü.

“Gerçeğini kim bulmuş?”

Jaeger küçük bir tebessümün yıpranmış yüzüne yayılmasına izin verse de çektiği acı ağır basmıştı. Sanki hayatında daha önce hiç gülmemiş gibiydi; sanki o tebessüm yüzünü ortadan ikiye ayırmıştı.

Jaeger daha birkaç hafta önce o hücreden asla çıkamayacağına iyiden iyiye inanmıştı. Zaten elinde güç olan hiç kimse orada olduğunu bilmiyordu. Kara Sahil’de hiç görülmeden, unutulmuş öleceğine; daha önce aynı yerden geçen sayısız ceset gibi köpekbalıklarına yem olacağına ikna olmuştu.

Şu an hayatta ve özgür olduğuna inanamıyordu. Gardiyanı; Raff ile ikisini işkence kabinlerinin dizildiği, duvarları mahkûmlardan sızrayan kanlarla boyanmış gölgeli bodrumdan dışarı çıkarmıştı. Çöpün atıldığı, hücrelerinde ölenlerin cesetlerinin bekletilip denize atılmak için hazırlandığı yerdin burası. Jaeger, Raff’ın böylesine rahat bir şekilde oradan çıkmasını sağlayacak nasıl bir anlaşma kopardığını hayal bile edemiyordu.

Kimse Kara Sahil’den çıkmamıştı. *Hiç kimse...*

Jaeger birden sessizliği bozup, “Beni nasıl buldun?” diye sordu.

Raff omuzlarını silkip, “Kolay olmadı. Tek başıma üstesinden gelemedim, Feaney ve Carson ile birlikte anca bulabildim,” dedikten sonra güldü. “Zahmete girdiğimize değdi mi?”

Bu sefer de Jaeger omuzlarını silkip, “Binbaşı Mojo ile daha yeni tanışıyoruz. İyi bir eleman... Kız kardeşini istese verirsin,” dedikten sonra bakışlarını Büyük Maori’ye çevirdi. “Ama ciddin, beni *nasıl* buldun? Bir de neden?”

“Hep yanıdayım kardeşim. Hem...” Raff’ın çehresine bir gölge düştü. “Londra’da sana ihtiyaç var. Bir görev... İkimizi de istiyorlar.”

“Nasıl bir görev?”

Raff’ın yüzündeki ifade daha da karanlığa büründü.

“Buradan çıktığımız gibi anlatacağım. Çünkü buradan çıkamazsak görev de olmayacak.”

Jaeger elindeki suyu kafasına dikti. Soğuk ve temiz bir şişe su, Kara Sahil’de zorla ağızına sokulanın yanında şu an kendisine dünyanın en büyük nimeti gibi geliyordu.

“Sonra ne olacak peki? Beni Kara Sahil’den çıkarman, Cehennem Adası’ndan kurtulduğumuz anlamına gelmiyor. Yerliler buraya, ‘Cehennem Adası’ diyor.”

“Ben de duydum. Binbaşı Mojo’dan kopardığım anlaşmaya göre biz Londra uçağına bindiğimizde üçüncü ödemesini alacak. Ama o uçağına binmeyeceğiz. Havaalanında bizi yakalayacak, karşılama ekibi çoktan bekliyor zaten. Seni Kara Sahil’den kaçırdığımı ama bizi yeniden yakaladığımı iddia edecek. Böylece iki kez para koparacak; biri bizden, diğeri de Başkan’dan...”

Jaeger’in tüyleri diken diken oldu. İlk başta tutuklanmasını emreden Bioko Başkanı Honore Chambara’ydı zaten. Bir ay kadar önce ülkede bir darbe girişimi olmuştu. Paralı askerler, başkenti Bioko Adası olan Ekvator Ginesi’nin diğeri yarısını; yani okyanusun karşısında, Afrika anakarasındaki tarafı oluşturan yarıyı ele geçirmişti.

Bunun neticesinde Başkan Chambara, Bioko’daki tüm yabancıları toplamıştı, zaten pek kimse de yoktu. Jaeger de onlardan biriydi ve yaşadığı kulübede yapılan kısa bir arama sonrasında asker olduğu zamanlardan kalan garip hatıraları bulunmuştu.

Chambara bunları duyar duymaz Jaeger’in da darbede payı olduğunu, *içeride adamları* bulunduğunu düşünmüştü. Ama yoktu. Bioko’ya tamamen farklı -ve masum- sebeplerden ötürü gelmişti. Ancak Chambara’yı ikna etmek mümkün değildi. Başkan’ın emriyle birlikte Kara Sahil Cezaevi’ne gönderildi ve Binbaşı Mojo da itirafa zorlamak için elinden geleni yaptı.

Jaeger gözlüğü taktı.

“Haklısın, uçakla buradan çıkmamız imkânsız... B planın var mı?”

Raff kısa bir bakış attıktan sonra konuşmaya başladı.

“Duyduğum kadarıyla burada öğretmenlik yapıp adanın en kuzeyindeki bir köyde İngilizce öğretiyormuşsun. Oraya uğradım. Köydeki balıkçıların çoğu Cehennem Adası’nda başlarına gelen en güzel şey olduğunu söylüyor. Çocuklarına okuma yazma öğretmişsin. Başkan Chugga’nın yaptığından çok daha fazlasını yapmışsın,” deyip duraksadı. “Nijerya’ya kaçmamız için bir kano hazırladılar.”

Jaeger bir saniye bu planı düşündü. Neredeyse üç yılını Bioko’da geçirmişti. Yerel balıkçı topluluklarını iyi tanıyordu. Gine Körfezi’ne kanoyla geçilebilirdi. Belki...

“Otuz kilometre falan var,” diye araya girdi. “Balıkçılar arada sırada, hava güzel olduğu zamanlarda gidiyor. Haritan var mı?”

Raff, Jaeger’in ayakları altında kalan küçük bir çantayı işaret etti. Jaeger acıdan kıvrınarak da olsa uzanıp hızla içindekilere göz gezdirdi. Haritayı bulup açtı ve incelemeye başladı. En fazla yüz kilometre uzunluğunda, elli kilometre genişliğinde olan ormanla kaplı minicik bir ada olan Bioko, Afrika’nın koltuk altındaki kıvrımda yer alıyordu.

En yakındaki Afrika ülkesi kuzeybatıda kalan Kamerun’dur, Nijerya direkt batıda kalıyordu. Sağlamından bir iki yüz kilometre güneydeyse kısa zaman öncesine kadar Başkan Chambara’nın topraklarının diğer yarısı, Ekvator Ginesi’nin anakara parçası yer alıyordu. Tabii bu durum darbeciler ele geçirmeden önceydi.

“Kamerun daha yakın,” diye belirtti Jaeger.

“Kamerun ya da Nijerya, ne fark eder,” diye omuz silkti Raff. “Şu an neresi olursa olsun buradan iyidir.”

“Havanın kararmasına ne kadar var?” diye sordu Jaeger. Saatini Kara Sahil’deki hücrelerine atılmadan çok önce Chambara’nın eşkıyalarına kaptırmıştı. “Karanlıkta gizlenirsek belki başarabiliriz.”

“Altı saat. Otelde en fazla bir saatin var. Üzerindeki pislikleri temizleyip durmadan su içeceksin. Kaybettiğin suyu geri kazanmadan o kadar yolu alman mümkün değil. Dediğim gibi büyük gün daha gelmedi.”

“Mojo hangi otelde kaldığını biliyor mu?”

Raff homurdanıp, “Saklamanın manası yok. Bu kadar küçük bir adada herkes her şeyi biliyor. Aslında düşününce biraz da evi hatırlatıyor...” dedi. Güneşin vurmasıyla birlikte dişleri parlamıştı. “Mojo bize sıkıntı çıkarmayacak, en azından birkaç saat... O parasının yatıp yatmadığıyla ilgilenecek, o zamana kadar da biz çoktan tüyeceğiz.”

Jaeger su şişesini yeniden kafasına dikti. Her bir yudum kurumuş boğazında yeni bir yara açıyordu. Asıl sorun ise midesinin ceviz kadar kalmasıydı. Ölümüne yediği dayaklar ve çektiği işkenceler olmasa bile açlık diyeti yüzünden kısa süre içerisinde ölürdü.

“Çocuklara öğretmenlik.” Raff’ın yüzünde neler olup bittiğinden haberdar bir gülümseme vardı. “Gerçekten ne yapıyordun peki?”

“Çocuklara ders veriyordum.”

“Aynen, çocuklara ders... Darbeyle hiçbir alakan yok muydu yani?”

“Başkan Chugga da aynı soruyu sorup durdu. Tabii dayak arasında... Tanışsanız seni sever.”

“Tamam, ders veriyordun. İngilizce öğretiyordun. Bir balıkçı köyünde...”

“Çocuklara ders veriyordum.” Jaeger camdan dışarıyı izliyordu, yüzündeki gülümseme tamamen silinmişti. “Hem illa bilmek istiyorsan saklanacak bir yere ihtiyacım vardı. Düşünsene; evrenin en dibi, dünyanın unuttuğu yer Bioko... Kimsenin beni bulacağını düşünmemiştim.” Duraksadı. “Haksız çıkardın beni.”

Oteldeki küçük ara Jaeger’a rüya gibi gelmişti. Üç kez duş aldı. Ancak üçüncü seferde artık lavabodan akan su temize yakındı.

Kendini zorlayarak bir doz rehidrasyon tuzu aldı. Beş haftada uzayan sakalını kesti ama traşı yarım kaldı. Zamanı dolmuştu.

Herhangi bir yerinde yara bere olup olmadığını anlamak için vücudunu kontrol etti. Mucizevi bir şekilde pek fazla yoktu. Otuz sekiz yaşındaydı ve adadaki yaşamı boyunca zinde kalmıştı. Ondan öncesinde elit bir asker olarak geçirdiği on yıllar birlikte, hücreye atıldığı zaman formunun zirvesindeydi. Belki de Kara Sahil'den -nispeten- yarasız ayrılmasının sebebi buydu.

Elinde ve ayaklarında birkaç parmağının kırıldığını fark etmişti sadece. İyileşmeyecek bir şey yoktu.

Hızla kıyafetlerini değiştirdikten sonra Raff ile jipe atladılar ve tropik çalılarının arasından Malabo'nun doğusuna uzanan yolculuk başladı. Raff ilk başlarda yaşlı nineler gibi direksiyona eğilerek en fazla 50 km/s hızla ilerlemişti. Arkalarında biri olup olmadığını kontrol ediyordu. Bioko'da araba sahibi olabilecek kadar şanslı olan küçük kesimin tamamı sanki cehennemden kaçarmış gibi araba kullanıyordu. Bu yüzden peşlerine bir araç takılsa çok uzaktan belli olurdu. Adanın kuzeydoğu kıyısına doğru uzanan toprak patıkaya döndükleri sırada artık kimsenin onları izlemediğinden emin olmuşlardı.

Binbaşı Mojo tüm planlarını havaalanından kaçışa göre yapmış olmalıydı. Teoride adadan başka bir çıkış yolu yoktu. Tabii tropik fırtınalar ve Bioko'nun etrafında kan kokusuyla yanıp tutuşarak dolanan köpekbalıklarıyla şansını denemek isteyen olmazsa...

Nitekim şimdiye kadar bunu çok az kişi istemiş, ancak pek azı başarmıştı.

Şef İbrahim, Fernao köy sahilini işaret etti. Kıyıya vuran köpüklü dalgaların sesini geçirecek kadar ince olan balçıktan örülmüş duvarlara sahip kulübesi sahilin hemen dibindeydi.

“Size bir kano hazırladık. İçinde su ve yemek de bulunuyor.” Şef bir an durup Jaeger’in omzuna dokundu. “Seni unutmayacağız. Hele çocuklar, onlar hiç unutmayacak.”

“Sağ olun,” diye yanıtladı Jaeger. “Ben de sizi unutmayacağım. Anlatmaya dilimin varmayacağı bir sürü şeyden kurtardınız beni.”

Şef hemen yanındaki, güçlü kaslara sahip genç adama çevirdi yüzünü.

“Oğlum bütün Bioko’daki en iyi denizcilerden biridir. Adamların sizi karşıya geçirmesini istemediğinize emin misiniz? Seve seve yaparlar çünkü.”

Jaeger başını sallayıp, “Başkan Chambara kaçtığımı öğrendiğinde intikam için elinden geleni ardına koymayıp bulduğu tüm bahanelere sarılacak. Burada vedalaşacağız, başka yol yok,” dedi.

Bunun üzerine Şef ayağa kalkıp, “Güzel bir üç yıl geçirdik William. İnşallah körfeze geçer, oradan da evine ulaşırsın. Bir gün nihayet Chambara lanetinden kurtulduğumuzda geri dönüp bizi ziyaret edersin inşallah,” dedi.

“İnşallah,” diye tekrarladı Jaeger. Şef ile el sıkıştılar. “Çok isterim.”

Jaeger bir anlığına kulübenin etrafını saran yüzlere göz gezdirdi. Hepsi çocuktur. Yarı çıplak, kirli ve yaralıydı ama gözlerinden mutluluk okunuyordu. Buradaki çocuklar da ona bunu öğretmişti işte; mutluluğu.

Yeniden Şef'e dönüp, "Biz kurtulduktan sonra onlara neden gittiğimi anlat," dedi.

Şef gülümsedi.

"Anlatacağım. Gidin şimdi. Burada bir sürü iyi şey yaptın. O bilgiyle ve kalbindeki ışıkla git."

Jaeger ile Raff, sık palmiyelerin örtüsü altına gizlenip sahile ilerledi. Onları gören az sayıda adam yollarını açarken, daha azı da karşılık vermesi hâlinde düşeceği durumu anlar bir ifadeyle seyretmekle yetindi.

Sessizliği bozan Raff oldu. Genç öğrencilerini bırakmanın arkadaşını ne kadar üzdüğünü anlamıştı.

"İnşallah mı?" diye girdi. "Buradaki köylüler Müslüman mı?"

"Evet. Onlar var ya, şimdiye kadar tanıdığım en temiz kalpli insanlar..."

Raff yüzünü ona çevirip, "Bioko Adası'nda yalnız başına üç yıldan sonra yüce *Jaeger-bomb*'un yumuşadığını duyarsam sinirlenirim," dedi.

Jaeger arkadaşına yarım yamalak güldü. Belki de Raff haklıydı, belki de yumuşamıştı.

Sahilin bembeyaz kumlarına yaklaşırken nefes nefese kalmış biri yanlarına geldi. Sekiz yaşından büyük görünmeyen çocuğun ayakları ve bedeninin üstü çıplaktı, üzerinde sadece yırtık pırtık bir şort vardı. Yüzündeki ifadeyse yaklaşan dehşetin habercisiydi.

"Bayım! Bayım!" Jaeger'ı elinden yakaladı. "Geliyorlar. Başkan Chambara'nın adamları... Babam... Biri telsizle uyarı göndermiş. Geliyorlar! Sizi bulmaya, geri götürmeye geliyorlar!"

Jaeger, çocuğun göz seviyesine gelene kadar eğilip, “Küçük Mo merak etme. Kimse beni geri götürmeyecek,” dedi. Başındaki sahte Oakley gözlüğü çıkarıp çocuğun eline bastırdı. Ardından kirlenmiş, fırça gibi saçlarını okşayıp, “Tak da görelim madem,” dedi.

Küçük Mo gözlüğü taktı. O kadar büyük gelmişti ki yüzünde durması için eliyle tutması gerekiyordu.

Jaeger sırtıp, “Oğlum be! Efsane oldun! Ama Chambara’nın adamları gidene kadar iyice sakla,” dedikten sonra bir an durdu. “Koş şimdi. Babanın yanına dön. Dışarı çıkmayın. Bir de uyarı için teşekkür ettiğimi söyle.”

Çocuk, Jaeger’a son bir kez sarıldı. Bu ayrılığı hiç istemediği sarılışından belliydi. Kolları Jaeger’ın boynundan ayrılırken de gözleri yaşlarla dolmuştu.

Jaeger ve Raff hızla yakınlardaki bir çalılığın arasına karıştı. Birbirlerinin nefesini duyacak kadar yakından, başlarını kaldırmadan ilerliyorlardı. Jaeger zamanı anlamak için hızla Raff’ın bileğini yakaladı.

“Güneşin batmasına daha iki saat var,” diye söylendi. “İki seçeneğimiz var. Biri; güpegündüz kaçmayı deneriz. İkincisi; saklanıp gün battığında sızmaya çalışırız. Chambara’yı tanıdığım kadarıyla hızlı devriye tekneleri okyanusa düşmüştür bile. Direkt köye gönderdiği adamları hiç saymıyorum. Zaten Malabo’dan tekneyle en fazla kırk dakika sürer. Yani suya adım attığımız gibi başımıza üşüşürler. Başka çaremiz yok, karanlığı bekleyeceğiz.”

Raff başını sallayıp, “Dostum sen üç yıldır buradasın, etrafı biliyorsun. Bize kimsenin aklına bile gelmeyecek bir saklanma yeri lazım!” dedi.

Gözleriyle hızla etrafı taradı. Bakışları gecenin getirdiği karanlığa güvenerek sahilin uzak tarafındaki yeşillikte takılı kaldı.

“Mangrov Bataklığı.¹ Yılanlar, timsahlar, sivrisinekler, akrepler, sü-
lükler ve dizine kadar pislik dolu çamur... Aklı başında biri bile orada
saklanmaz.”

Raff elini cebine soktu. Özel olduğu belli olan bir bıçak çıkarıp Jae-
ger’a verirken, “Elinde bulunsun, ne olur ne olmaz,” dedi.

Jaeger sustasını açtı ve on santimlik, yarısı dişli bıçağın keskinliğine
baktı.

“Bu da mı sahte?”

Raff’ın kaşları çatılmıştı.

“Konu silah olduğunda masraftan kaçınmam.”

“Chambara’nın adamları yola çıkmış,” diye sesli düşündü Jaeger onu
hiç duymamış gibi. “Tek amaçları da bizi Kara Sahil’e geri götürmek...
Elimizdeyse sadece bir bıçak var.”

Raff ilkinde oldukça benzer bir bıçak daha çıkarıp, “İnan bana, bunları
Bioko Havalimanı’ndan geçirmek bile mucizeydi,” dedi.

Jaeger sevimsizce gülüp, “Tamam, şimdi ikimizin de birer bıçağı
oldu. Artık kimse bizi durduramaz,” dedi.

İki adam uzaktaki bataklığa doğru palmiye korusunun arasından hızla
ilerlemeye başladı. Dışarıdan bakıldığında bu vahşi doğa labirenti-
nin, iç içe geçmiş ağaç kökleri ve dallarla aşılması imkânsızmış gibi
görünüyordu. Azminden bir an olsun ödün vermeyen Raff dizlerinin
üzerine çöktü ve daha önce görmediği yaratıkları önünden savarken
bir bebeğin zor sığacağı boşluklardan emekleyerek kendine yol açtı.
Yirmi metre kadar içeri girene kadar da durmadı. Jaeger de hemen
arkasından sürünüyordu.

Jaeger’in sahilde yaptığı son şey, birkaç eski palmiye yaprağını alıp
izlerini silmek için arkalarında kalan kumun üzerinde sürümekti.

1 Gelgit sonucu oluşan haliçlerde, tuzlu bataklıklarda ve çamurlu kıyılarda sık
ormanlar oluşturan bazı ağaç ve çalı türlerine ve oluşturdıkları ormanlara
verilen addır.

Bataklığın derinlerine indikleri zamansa oradan geçtiklerini belli eden tek bir iz bile kalmamıştı.

İki adam bataklığın temelini oluşturan o iğrenç kokulu, kapkara çamurun içine ilerledi. Korku dolu yürüyüş sona erdiğinde sadece başları yüzeyin üzerindeydi, onlar da sağlam bir çamur ve pislik tabakasıyla kaplanmıştı. İkiliyi çevrelerindeki karanlıktan ayıran tek şey gözlerinin beyazıydı.

Jaeger etrafındaki yaşamın kaynağı olan bataklığın karanlık yüzeyindeki fokurdamaları hissediyordu.

“Kara Sahil’i özleyeceğimi hiç düşünmezdim,” diye homurdandı.

Raff da aynı fikirde olduğunu belli edersesine mırıldandı. Dişleri böyle parlamasa nerede olduğu belli olmayacaktı.

O sırada Jaeger’in gözleri hemen üzerlerindeki katedrali oluşturan sıkıca örülmüş ahşaptan kafese takıldı. En büyük mangrov bile olsa olsa bir adamın bileği kadardı ve boyları da altı metreyi biraz aşıyordu. Fakat köklerin çamurdan kurtulduğu ve akıntıyla her gün yıkandığı yerde bir buçuk metre uzunluğunda keskin olanları büyümüştü.

Raff uzanıp birini aldı ve tırtıklı bıçağının kenarını kullanarak yer seviyesine kadar kesti. Bir metreyi biraz geçtikten sonra bir kesik daha attı ve odunun uzun kısmını Jaeger’a uzattı. Jaeger ne olduğunu anlamamış gözlerle ona bakıyordu.

“Krav Maga,” dedi Raff. “Onbaşı Carter ile sopa dövüşleri... Hatırladın mı?”

Jaeger gülümsedi. Nasıl unutabilirdi ki?

Bıçağını çıkardı ve sert odunun bir ucunu sivriltmeye başladı. Ağır ağır, kısa ama keskin bir mızrak şekilleniyordu.

Onbaşı Carter, yumruk yumruğa dövüşlerde olduğu kadar, silahlar konusunda da tam bir duayendi. Raff ile birlikte, Jaeger’in birimine ilk olarak İsrail’de geliştirilen karma bir savaş sanatı olan Krav Maga dersleri vermişti. Biraz Kung Fu, biraz da sokak dövüşünün karışımı